

ตารางที่ 4.13

การคาดประมาณประชากรในอนาคตของจังหวัดปทุมธานี

พ.ศ.	จำนวนประชากร (คน)
2546	736,000
2547	764,000
2548	794,000
2549	824,000
2550	856,000
2551	888,000
2552	922,000
2553	958,000
2554	994,000
2555	1,032,000
2556	1,072,000
2557	1,113,000
2558	1,156,000
2559	1,200,000
2560	1,250,000
2561	1,294,000
2562	1,343,000
2563	1,395,000
2564	1,448,000
2565	1,504,000
2566	1,561,000
2567	1,621,000

4.3 ลักษณะการกระจายตัวของพื้นที่

การสำรวจด้านกายภาพของพื้นที่จังหวัดปทุมธานีพบว่า จังหวัดปทุมธานีเป็นพื้นที่ส่วนต่อขยายจากกรุงเทพมหานคร และเป็นพื้นที่ที่ประกอบด้วยเส้นทางเดินรถสายหลักที่สำคัญในการเดินทางไปยังภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของพื้นที่อยู่อาศัยและสิ่งปลูกสร้างเกิดขึ้นตามแนวถนนสายหลักและยังส่งผลให้เกิดการแบ่งพื้นที่ในจังหวัดปทุมธานี

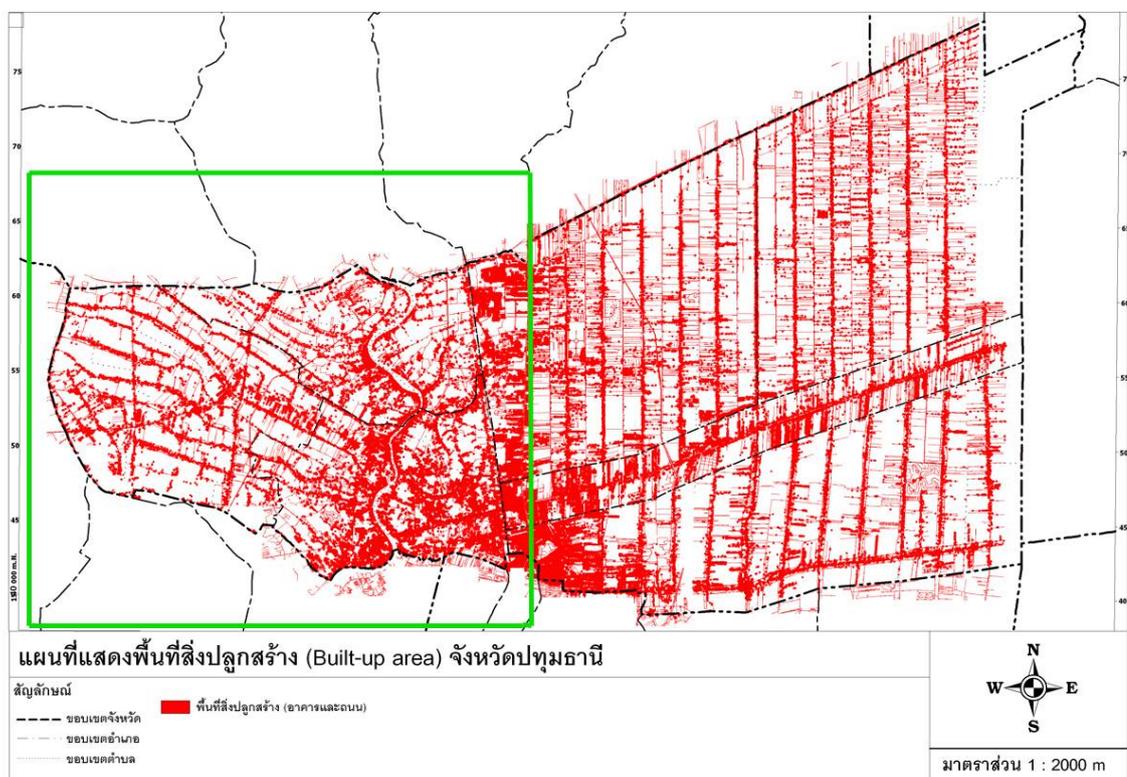
ออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ฝั่งทิศตะวันตกของจังหวัดปทุมธานีในอำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอลาดหลุมแก้ว และอำเภอสามโคก และฝั่งทิศตะวันออกของจังหวัดปทุมธานีในอำเภอคลองหลวง อำเภอธัญบุรี อำเภอลำลูกกา และอำเภอหนองเสือ และพบว่า การขยายตัวของพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ได้มีการขยายตัวของพื้นที่แบบกระจายตัวไร้ทิศทาง (Urban Sprawl) อันเป็นผลมาจากการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของพื้นที่และการเป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานคร ทำให้เกิดการขาดการควบคุมการขยายตัวของพื้นที่สิ่งปลูกสร้างภายในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี และพบว่าในพื้นที่ทั้งฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออกได้มีการกระจายตัวของพื้นที่สิ่งปลูกสร้างที่แตกต่างกัน ดังนี้

4.3.1 การกระจายตัวของพื้นที่ฝั่งตะวันตก

การกระจายตัวของพื้นที่ฝั่งตะวันตก เป็นการกระจายตัวแบบไร้ทิศทางของสิ่งปลูกสร้างในฝั่งทิศตะวันตก (ภาพที่ 4.8)

ภาพที่ 4.8

การกระจายตัวแบบไร้ทิศทางของสิ่งปลูกสร้างในฝั่งทิศตะวันตก

ที่มา: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547. (ดัดแปลง)

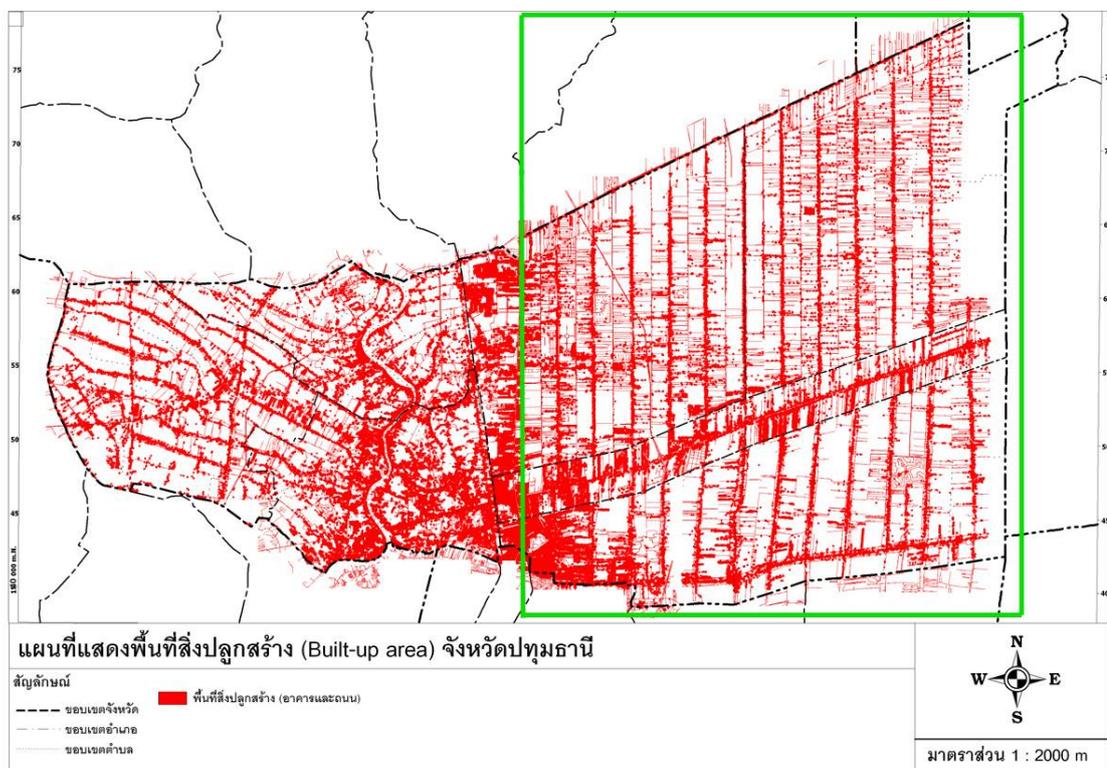
ในพื้นที่ฝั่งตะวันตกอำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอลาดหลุมแก้ว และอำเภอสสามโคก พบว่า พื้นที่สิ่งปลูกสร้างมีการกระจายตัวแบบไร้ทิศทาง ซึ่งเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับแนวคิดด้านการกระจายตัวของเมืองโดย Galster, G., Hanson, R., & Ratcliffe, M.R. et al. (2001) โดยเป็นพื้นที่ที่มีการพัฒนาแบบกระจายไร้ทิศทางและเป็นการพัฒนาแบบก้าวกระโดด โดยมีการกระจายตัวของพื้นที่ตามแนวถนนสายหลักจากอำเภอคลองหลวง อำเภอธัญบุรี และอำเภอลำลูกกา ออกไปสู่พื้นที่อำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอลาดหลุมแก้ว และอำเภอสสามโคก

4.3.2 การกระจายตัวของพื้นที่ฝั่งตะวันออก

การกระจายตัวของพื้นที่ฝั่งตะวันออก เป็นการกระจายตัวแบบทางยาวของสิ่งปลูกสร้างในฝั่งทิศตะวันออก (ภาพที่ 4.9)

ภาพที่ 4.9

การกระจายตัวแบบทางยาวของสิ่งปลูกสร้างในฝั่งทิศตะวันออก

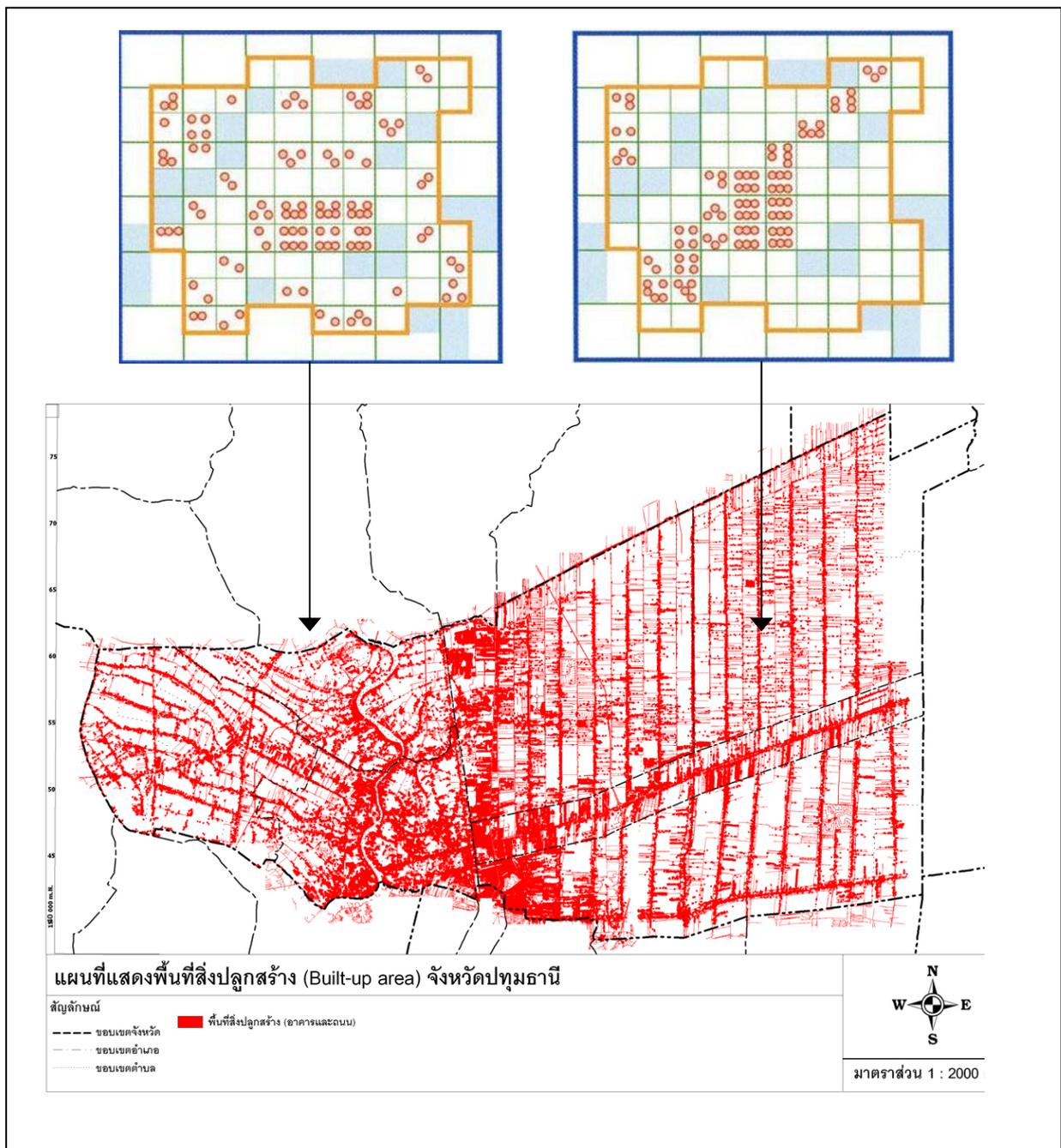

ที่มา: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547. (ดัดแปลง)

ในพื้นที่ฝั่งทิศตะวันออกของจังหวัดปทุมธานีในอำเภอคลองหลวง อำเภอธัญบุรี อำเภอลำลูกกา และอำเภอหนองเสือ พบว่าพื้นที่สิ่งปลูกสร้างมีการกระจายตัวแบบทางยาวซึ่งเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับแนวคิดด้านการกระจายตัวของเมืองโดย Galster, G. et al. (2001) ดังภาพที่ 4.10

ภาพที่ 4.10

การกระจายตัวแบบไร้ทิศทางของสิ่งปลูกสร้างในฝั่งทิศตะวันตกและทิศตะวันออก

ที่มา: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547. (ดัดแปลง)

โดยเป็นการกระจายตัวแบบทางยาวตามถนนสายหลักขนาดยาวจากถนนสายหลักที่ตัดผ่านพื้นที่ออกไปยังพื้นที่อำเภอคลองหลวง อำเภอธัญบุรี และอำเภอลำลูกกา และประกอบกับการที่พื้นที่ฝั่งตะวันออกประกอบด้วยแนวคลองในลักษณะทางยาวจำนวนมากซึ่งส่งผลให้มีการใช้ประโยชน์ที่ดินกระจายตัวออกจากพื้นที่ศูนย์กลางเมืองสู่พื้นที่ตามแนวคลองในรูปแบบการกระจายตัวทางยาว

จากรูปแบบการขยายตัวของพื้นที่เมืองภายในจังหวัดปทุมธานีที่เกิดขึ้น ลักษณะปัญหาทางกายภาพของพื้นที่ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการขยายตัวของพื้นที่เมืองทั้งแบบไร้ทิศทางและแบบทางยาวซึ่งเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับแนวคิดด้านการกระจายตัวของเมืองโดย Galster, G. et al. (2001) ส่งผลให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัดเกิดขึ้นโดยเฉพาะในช่วงชั่วโมงเร่งด่วน เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ประกอบด้วยลักษณะโครงข่ายถนนแบบทางยาวทำให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัด โดยเฉพาะในบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างถนนสายรองและถนนสายหลักโดยถนนสายรองเกือบทั้งหมดมีลักษณะการสัญจรที่มุ่งเข้าสู่ถนนสายหลักและถนนสายประธาน ส่งผลให้เกิดการจราจรติดขัดในบริเวณแยกต่างๆที่เป็นจุดเชื่อมต่อของการเดินทางเข้าสู่ตัวเมือง และยังคงส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นในบริเวณแยกต่างๆ

และในพื้นที่ที่มีการขยายตัวอย่างไร้ทิศทางในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ส่งผลให้เกิดระบบการคมนาคมและการสัญจรที่ทำให้ผู้เดินทางต้องมีการเดินทางหลายเที่ยวเนื่องจากแหล่งกิจกรรมต่างๆในพื้นที่มีการกระจายตัวออกห่างจากกัน ส่งผลให้เกิดการสิ้นเปลืองพลังงานและทรัพยากร รวมถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากแหล่งที่อยู่อาศัยไปยังแหล่งกิจกรรม

จากปัญหาด้านการคมนาคมและการสัญจรที่เกิดขึ้น ลักษณะการคมนาคมและการสัญจรดังกล่าวยังส่งผลให้เกิดการสิ้นเปลืองทรัพยากรในการเข้าถึงพื้นที่ที่อยู่อาศัย และแหล่งกิจกรรมต่างๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการเข้าถึงระบบสาธารณูปโภคต่างๆ รวมถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทางระหว่างพื้นที่กิจกรรมที่มีระยะทางยาวนานและพื้นที่กิจกรรมที่ต้องเดินทางหลายเที่ยวโดยผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการขยายตัวอย่างไร้ทิศทางทั้งแบบทางยาวและแบบกระจายตัวไร้ทิศทางของเมืองดังกล่าว Galster, G., Hanson, R., & Ratcliffe, M.R. et al. (2001) ได้แสดงจุดสังเกตสำคัญ 4 ข้อ ของผลกระทบจากการกระจายตัวของเมือง ดังนี้

- 1) ความสวยงาม: การกระจายตัวอย่างไร้ทิศทางจะเป็นการทำลายภูมิทัศน์ของพื้นที่ชนบท
- 2) ประสิทธิภาพ: ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายต่อสังคมโดยรวม โดยค่าใช้จ่ายที่เห็นได้ชัดได้แก่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการพัฒนาบ้านเมือง ระยะเวลาในการ

เดินทาง สภาพความแออัดของระบบคมนาคม การขาดแคลนระบบขนส่งมวลชน การสูญเสียพื้นที่ทางเกษตรกรรม การสูญเสียพื้นที่ที่เปราะบางทางสภาพแวดล้อม

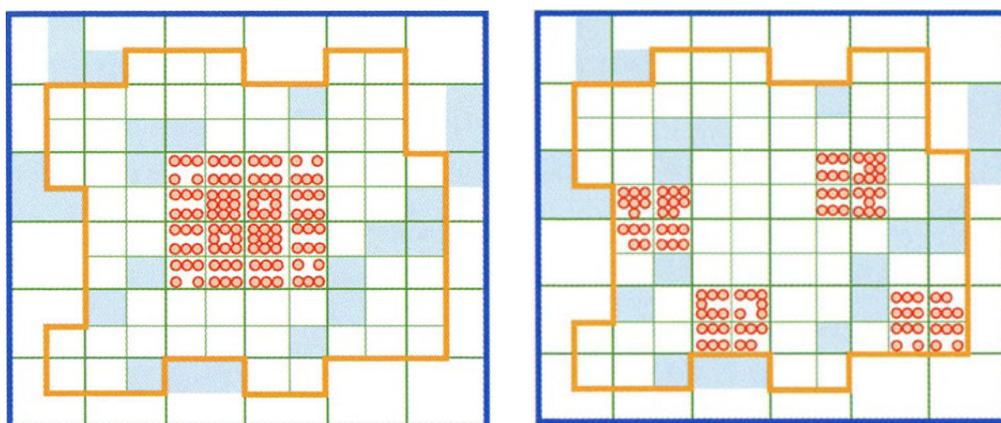
3) ความเสมอภาค: การขยายตัวของเมืองก่อให้เกิดการรวมตัวกันของประชากรในตัวเมืองและทำให้เกิดการโยกย้ายเงินทุนภาษีจากตัวเมืองไปสู่ชานเมือง

4) สิ่งแวดล้อม: เมืองที่มีความหนาแน่นต่ำจะใช้พลังงานและทรัพยากรในการขับเคลื่อนกิจกรรมมากกว่า

จากลักษณะการกระจายตัวของเมืองดังกล่าว Galster, G., Hanson, R., & Ratcliffe, M.R. et al. (2001) ได้มีแนวคิดในการพัฒนาพื้นที่เมือง โดยในทางตรงกันข้ามแล้วการพัฒนาพื้นที่ชานเมืองควรเป็นการพัฒนาพื้นที่เมืองในแบบกระชับ(Compact Development)โดยมีศูนย์กลางหลักของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ แล้วล้อมรอบด้วยพื้นที่อยู่อาศัยของประชากร และการพัฒนาแบบหลายศูนย์กลาง (Polynucleated Development) โดยมีกลุ่มของประชากรและกิจกรรมทางเศรษฐกิจอยู่รอบๆหลายศูนย์กลาง(ดังแสดงในบทที่ 2)

ภาพที่ 4.11

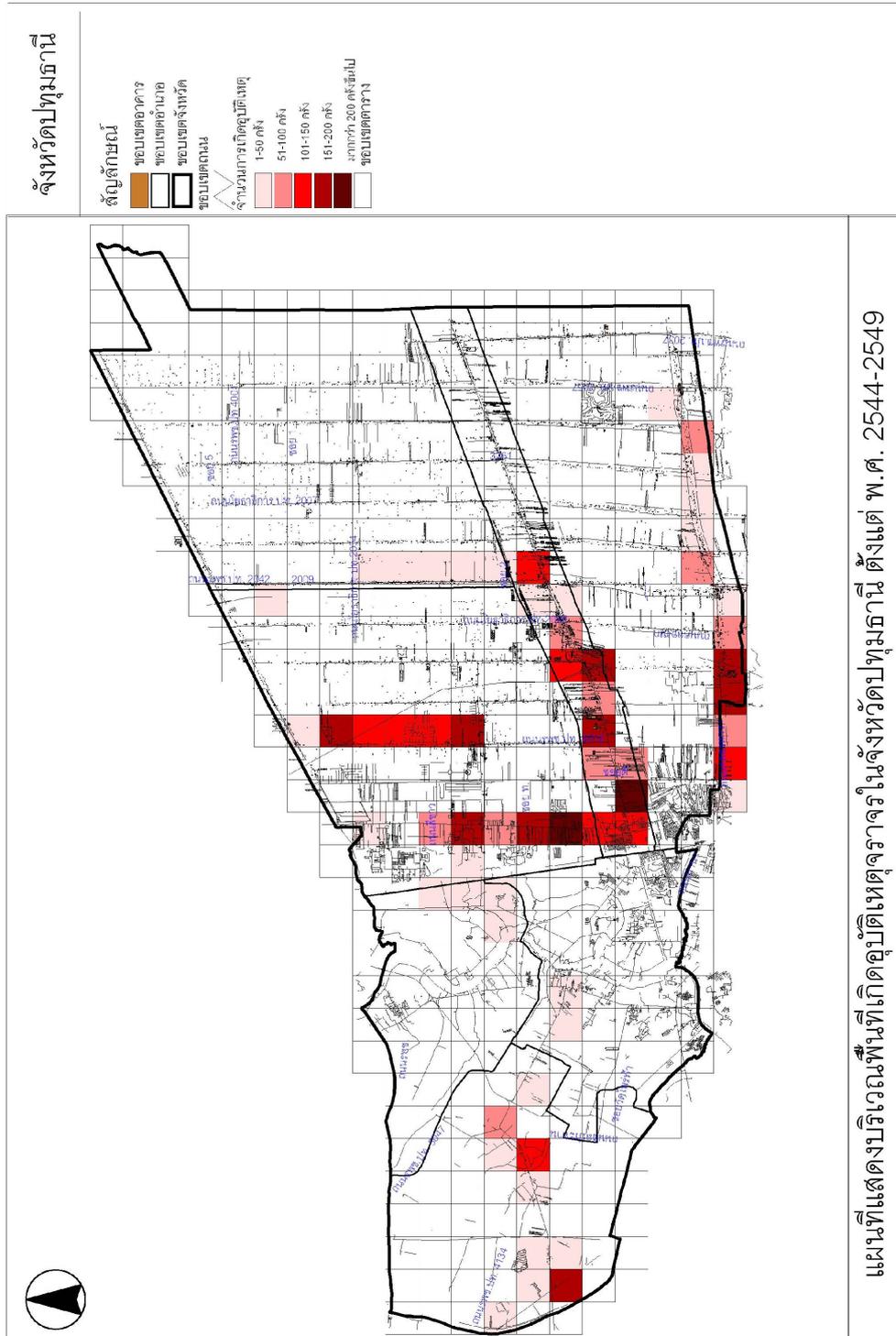
รูปแบบของการพัฒนาพื้นที่เมืองในแบบกระชับ(Compact Development) และแบบหลายศูนย์กลาง(Polynucleated Development)

ที่มา: Galster, G., Hanson, R., & Ratcliffe, M.R. et al. (2001)

ภาพที่ 4.12

บริเวณพื้นที่เกิดอุบัติเหตุจราจรในจังหวัดปทุมธานี ตั้งแต่ พ.ศ. 2544-2549

ที่มา: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

จากการศึกษาลักษณะของการกระจายตัวของเมืองทำให้สามารถจำแนกลักษณะสำคัญ

ของการกระจายตัวของเมืองปทุมธานีได้ดังนี้ คือ

- 1) การลুক้าพื้นที่เกษตรกรรมชานเมือง พื้นที่อนุรักษ์
- 2) ขาดแคลนสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และศูนย์บริการชุมชน
- 3) การพัฒนาไปตามแนวถนน แม่น้ำ ลำคลอง ชายฝั่ง และกระกระจายตัว
- 4) ขาดทางเลือกในการเดินทาง

เมื่อนำลักษณะการกระจายตัวของเมืองดังกล่าวมาเทียบกับลักษณะของจังหวัดปทุมธานีจะได้ผลดังนี้

1) ลักษณะการลুক้าพื้นที่เกษตรกรรมและพื้นที่อนุรักษ์ จากข้อมูลการใช้ประโยชน์ที่ดินพบว่าในปี พ.ศ. 2533 - พ.ศ. 2543 พื้นที่การเกษตรกรรมลดลงร้อยละ 1.6 และในปีพ.ศ. 2543 - พ.ศ. 2551 ลดลงถึงร้อยละ 14.41 หรือคิดเป็นปริมาณ 9 เท่า ของปริมาณการลดลงของพื้นที่เกษตรกรรมในช่วงปี พ.ศ. 2533 - พ.ศ. 2543 และพื้นที่โล่งนันทนาการในปี พ.ศ. 2533 - พ.ศ. 2543 มีปริมาณลดลงร้อยละ 0.87 และในปีพ.ศ. 2543 - พ.ศ. 2551 มีปริมาณลดลงร้อยละ 0.02 ในขณะที่มีการเพิ่มของพื้นที่อยู่อาศัย พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม และสถาบันราชการและการศึกษาเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ประโยชน์ที่ดินไปเป็นพื้นที่รองรับความต้องการของประชาชนที่เพิ่มขึ้น อันเป็นผลจากการพัฒนาพื้นที่โดยการเปลี่ยนแปลงจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (ดังแสดงในตารางการใช้ประโยชน์ที่ดินจังหวัดปทุมธานี ปี พ.ศ. 2533 2543 และ 2551

ตารางที่ 4.14

การใช้ประโยชน์ที่ดินจังหวัดปทุมธานี ปี พ.ศ. 2533 2543 และ 2551

ประเภทการใช้ที่ดิน	ปี 2533		ปี 2543		ปี 2551	
	ไร่	ร้อยละ	ไร่	ร้อยละ	ไร่	ร้อยละ
พื้นที่ชุมชนและสิ่งปลูกสร้าง	184,284	19.41	204,050	21.5	212,261	22.25
ที่อยู่อาศัย	147,203	15.5	159,814	16.8	164,999	17.3
พื้นที่พาณิชยกรรม	3,335	0.35	5,153	0.54	7,934	0.83
พื้นที่อุตสาหกรรม	15,084	1.58	18,663	1.96	21,404	2.24
พื้นที่ราชการ	18,662	1.96	20,420	2.15	17,924	1.87

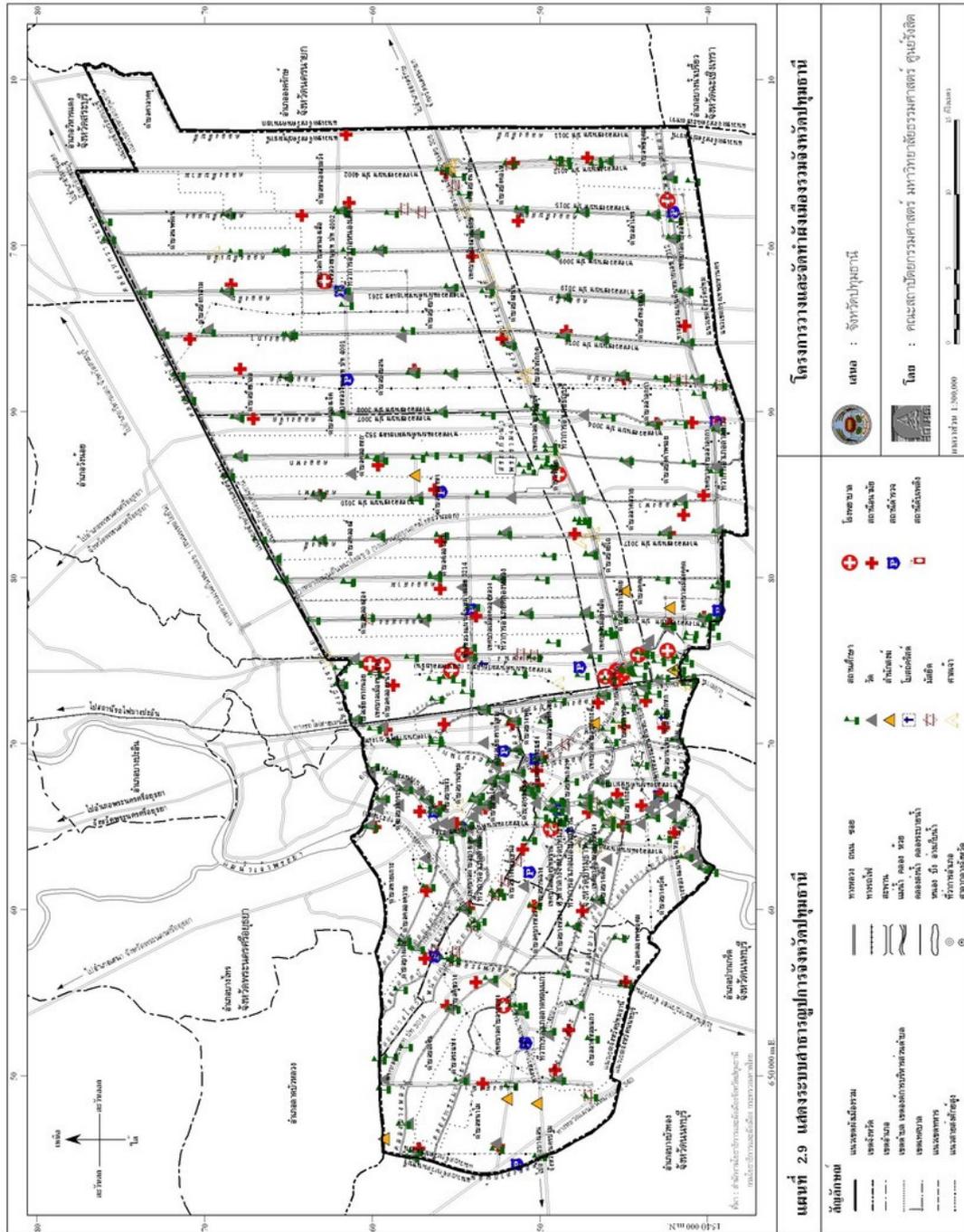
ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเภทการใช้ที่ดิน	ปี 2533		ปี 2543		ปี 2551	
	ไร่	ร้อยละ	ไร่	ร้อยละ	ไร่	ร้อยละ
ที่โล่งและนันทนาการ(รวม)	18,479	1.94	10,195	1.07	10,051	1.05
พื้นที่เกษตร(รวม)	741,583	78.1	726,644	76.5	692,135	72.09
แหล่งน้ำ(รวม)	4,871	0.51	8,033	0.84	35,446	3.71
(รวม)	949,220	100	948,924	100	953,660	100

ที่มา: กรมพัฒนาที่ดิน, 2551.

2) ขาดแคลนสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และศูนย์บริการชุมชน เนื่องจากการเพิ่มของจำนวนประชากรในจังหวัดปทุมธานี ประกอบกับการตั้งถิ่นฐานกันอย่างกระจัดกระจายทำให้การให้การลงทุนในด้านบริการของสาธารณูปโภค (น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์) มีต้นทุนที่สูง ถ้าในพื้นที่ใดที่มีความต้องการน้อย หรือในพื้นที่มีคนอาศัยอยู่น้อย อาจจะไม่ได้รับการบริการดังกล่าวเลย เนื่องจากไม่คุ้มค่าต่อการลงทุน จึงทำให้เป็นปัญหาการขาดสาธารณูปโภคพื้นฐานในพื้นที่นั้นๆ และในส่วนของสาธารณูปการ และศูนย์บริการชุมชน ซึ่งได้แก่ โรงพยาบาล สถานีอนามัย สถานีตำรวจ ที่ทำการไปรษณีย์ และอื่นๆ ซึ่งตามเกณฑ์มาตรฐานการวางและจัดทำผังเมืองรวมฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2544 ได้ระบุเกณฑ์มาตรฐานของรัศมีการให้บริการหรือระยะเวลาเดินทางมาใช้บริการของประชาชนไม่เกิน 1.5 กิโลเมตร เมื่อดูจากพื้นที่พบว่าสาธารณูปการด้านสถานบริการ สาธารณสุข โรงพยาบาล สถานีอนามัยยังให้บริการไม่ครอบคลุมพื้นที่รับบริการ และไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และได้กำหนดรัศมีการบริการของสถานศึกษาต่างๆ โดยเน้นไปที่ระยะเวลาในการเดินทางตั้งแต่ 15 - 45 นาที ซึ่งจากสภาพพื้นที่ที่มีการกระจายตัวไปตามถนน พื้นที่ส่วนใหญ่ประกอบด้วยลักษณะโครงข่ายถนนแบบทางยาวทำให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัดโดยเฉพาะในบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างถนนสายรองและถนนสายหลัก ประกอบกับการที่คนในพื้นที่ต้องเดินทางไปทำงานนอกพื้นที่ทำให้การจราจรในพื้นที่ติดขัด ส่งผลให้ต้องใช้ระยะเวลาในการเดินทางไปยังสาธารณูปการ ศูนย์บริการชุมชนต่างๆ

ระบบสาธารณูปการจังหวัดปทุมธานี

ภาพที่ 4.14

3) ลักษณะการพัฒนาไปตามแนวถนน แม่น้ำ ลำคลอง ชายฝั่ง และกระจัดกระจาย เมื่อดูจากผังการใช้ประโยชน์ที่ดินจะเห็นว่ารูปแบบการตั้งชุมชนเป็นไปตามแนวเส้นถนน และเส้นคลอง ซึ่งมีการกระจายตัวต่อเนื่องจากจังหวัดกรุงเทพมหานครตามแนวถนนสายหลัก คือ ถนนวิภาวดีรังสิตซึ่งเป็นเส้นทางหลักเชื่อมต่อไปยังจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและจังหวัดอื่นๆ ทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และตามแนวถนนรังสิต - นครนายก ซึ่งเป็นเส้นทางที่เชื่อมต่อไปยังจังหวัดนครนายกจากลักษณะดังกล่าวส่งผลให้เกิดการขยายตัวของพื้นที่อยู่อาศัยและสิ่งปลูกสร้างเกิดขึ้นตามแนวถนนสายหลักและยังส่งผลให้เกิดการแบ่งพื้นที่ในจังหวัดปทุมธานีออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ฝั่งทิศตะวันตกของจังหวัดปทุมธานีในอำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอลาดหลุมแก้ว และอำเภอสสามโคก และฝั่งทิศตะวันออกของจังหวัดปทุมธานีในอำเภอคลองหลวง อำเภอธัญบุรี อำเภอลำลูกกา และอำเภอหนองเสือ โดยในพื้นที่ทั้งฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออกได้มีการกระจายตัวของพื้นที่สิ่งปลูกสร้างที่แตกต่างกัน ดังนี้

(1) การกระจายตัวของพื้นที่ฝั่งตะวันออก

ในพื้นที่ฝั่งตะวันออกในอำเภอลองหลวง อำเภอธัญบุรี อำเภอลำลูกกา และอำเภอหนองเสือ พบว่าพื้นที่สิ่งปลูกสร้างมีการกระจายตัวแบบไร้ทิศทาง

(2) การกระจายตัวของพื้นที่ฝั่งตะวันตก

ในพื้นที่ฝั่งทิศตะวันตกของจังหวัดปทุมธานีในอำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอลาดหลุมแก้ว และอำเภอสสามโคก พบว่าพื้นที่สิ่งปลูกสร้างมีการกระจายตัวแบบทางยาวตามถนนสายหลักและประกอบกับการที่พื้นที่ฝั่งตะวันตกประกอบด้วยแนวคลองในลักษณะทางยาวจำนวนมาก

จากรูปแบบการขยายตัวของพื้นที่เมืองภายในจังหวัดปทุมธานีที่เกิดขึ้น ลักษณะปัญหาทางกายภาพของพื้นที่ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการขยายตัวของพื้นที่เมืองทั้งแบบไร้ทิศทางและแบบทางยาว ส่งผลให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัดเกิดขึ้นโดยเฉพาะในช่วงโมงเร่งด่วน เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ประกอบด้วยลักษณะโครงข่ายถนนแบบทางยาวทำให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัด โดยเฉพาะในบริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างถนนสายรองและถนนสายหลักโดยถนนสายรองเกือบทั้งหมดมีลักษณะการสัญจรที่มุ่งเข้าสู่ถนนสายหลักและถนนสายประธาน ส่งผลให้เกิดการจราจรติดขัดในบริเวณแยกต่างๆที่เป็นจุดเชื่อมต่อของการเดินทางเข้าสู่ตัวเมือง และยังส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นในบริเวณแยกต่างๆ และในพื้นที่ที่มีการขยายตัวอย่างไร้ทิศทางในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ส่งผลให้เกิดระบบการคมนาคมและการสัญจรที่ทำให้ผู้เดินทางต้องมีการเดินทางหลายเที่ยวเนื่องจากแหล่งกิจกรรมต่าง ๆ ในพื้นที่มีการกระจายตัวออกห่างจากกัน ส่งผลให้เกิดการ

สิ้นเปลืองพลังงานและทรัพยากรรวมถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากแหล่งที่อยู่อาศัยไปยังแหล่งกิจกรรม

4) ขาดทางเลือกในการเดินทาง จากรูปแบบการขยายตัวของพื้นที่เมืองภายในจังหวัดปทุมธานีที่เกิดขึ้น ลักษณะปัญหาทางกายภาพของพื้นที่ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการขยายตัวของพื้นที่เมืองทั้งแบบไร้ทิศทางและแบบทางยาว ซึ่งเป็นการเชื่อมต่อระหว่างถนนสายรองและถนนสายหลัก โดยถนนสายรองเกือบทั้งหมดมีลักษณะการสัญจรที่มุ่งเข้าสู่ถนนสายหลักและถนนสายประธาน โดยขาดการเชื่อมต่อกันระหว่างถนนสายรอง เนื่องจากการตั้งชุมชนจะตั้งตามแนวคลอง การตัดถนนจึงเป็นไปตามแนวคลองด้วย ทำให้ในการสัญจรไปมาของผู้ที่พักอาศัยในถนนสายรองต้องเดินทางหลายต่อ หรือต้องเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัว ซึ่งการที่มีเส้นทางสายรองหลายสายทำให้ต้องเพิ่มการบริการขนส่งสาธารณะเพิ่มขึ้น ต้องมีการลงทุนของทางภาครัฐเพิ่มขึ้น ซึ่งจากเดิมที่มีการบริการรถประจำทางสาธารณะอยู่ในเส้นทางหลัก ก็อาจจะต้องเพิ่มเติมในส่วนของเส้นทางสายรอง แต่ด้วยตัวพื้นที่มีเส้นทางสายรองหลายสายทำให้ไม่คุ้มค่าในการลงทุนของภาครัฐ เพราะเป็นเส้นทางสายสั้น และในบางพื้นที่มีการกระจายตัวของชุมชนอยู่อย่างเบาบาง ทำให้การที่จะให้บริการที่รองรับความต้องการของชุมชนในทุกพื้นที่นั้นเป็นไปได้ยาก ทำให้การบริการในถนนสายรองเป็นการให้บริการของภาคเอกชน เช่น จักรยานยนต์รับจ้าง รถยนต์สองแถวรับจ้าง และอื่นๆ ซึ่งทำให้ประชาชนในพื้นที่ขาดทางเลือกในการเดินทาง ต้องใช้บริการจากภาคเอกชนเท่านั้น อีกทั้งการคมนาคมและการสัญจรต้องมีการเดินทางหลายเที่ยวเนื่องจากแหล่งกิจกรรมต่างๆในพื้นที่มีการกระจายตัวออกห่างจากกัน ส่งผลให้เกิดการสิ้นเปลืองพลังงานและทรัพยากรรวมถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากแหล่งที่อยู่อาศัยไปยังแหล่งกิจกรรม

